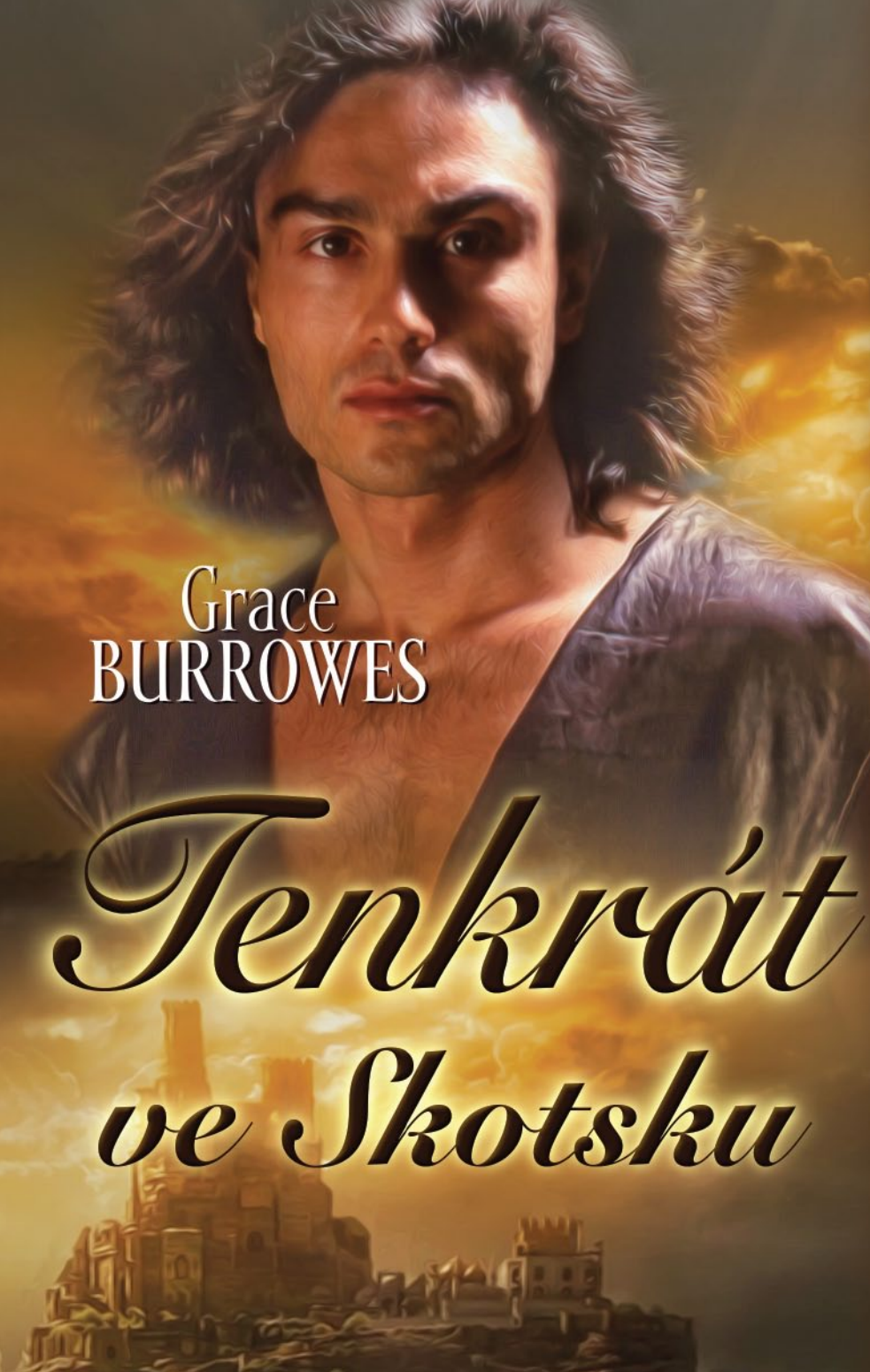

Grace
BURROWES

*Tenkrát
ve Skotsku*

Grace
BURROWES

*Tenkrát
ve Skotsku*

2014

Copyright © 2013 by Grace Burrowes
Translation © 2014 by Alena Horváthová
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu ONCE UPON A TARTAN,
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2013,
přeložila Alena Horváthová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-87910-28-3

Pro ty, kteří bojují se smutkem.

Trpíš, protože miluješ a je to právě láska, které zůstaneš věrný.

1

Když Tiberius Lamartine Flynn uslyšel zpívající strom, nejdříve ho napadlo, že se zbláznil. Pak se nad očima jeho nervózního koně objevily malé zaprášené nohy a všechno dostalo smysl.

„Dolů z toho stromu, dítě, pokud ovšem nechceš vyděsit nic netušícího koně.“

Mezi větvemi se mihl pár bílých lýtek, což toho zatraceného koně přinutilo tančit a točit se dokola své osy.

„Jak se jmenuje?“

Dítě mluvilo s tak silným přízvukem, že otázka byla skoro nesrozumitelná.

„Jmenuje se Létající Rowan,“ řekl Tye a chlácholivě poplácal koně po krku. „A rozhodně by se cítil lépe, kdyby věděl, že mu nic nehrozí. Jistě by uvítal, kdybys konečně slezla z toho prokletého stromu.“

„Neměl bys jí nadávat. Je to krásný strom.“

Kůň se pod pevnou rukou svého pána poněkud zklidnil.

„Tak zaprvé, strom není ženského rodu, zadruhé máš tak silný přízvuk, že ti skoro nerozumím, a zatřetí, prosím tě, slez už z toho stromu.“

„Měl by ses představit. Nesmím mluvit s cizinci.“

Divoké dítě s dobrým vychováním. Co ho ještě čeká v divočině Aberdeenshiru?

„Tiberius Lamartine Flynn, hrabě ze Spathfoy, k vašim službám. Nejsem si jistý, ale nemělo by představování být vzájemné?“

Na stromě bylo ticho, zatímco Tye cítil, že ten idiotský kůň je zase celý napjatý, i když k tomu nemá žádný důvod.

„Máš pravdu. Tento strom je má kamarádka. Je velice přátelská. Já jsem Fee.“

Dítěti bylo opravdu velice špatně rozumět.

„Teď by ses měla zachovat jako slušně vychovaná dáma a slézt dolů z toho stromu. Nebo si budu myslet, že jsi bandita a přepadáváš nic netušící pocestné.“

„Myslíš, že bych mohla?“

Dobrotivý bože, to dítě se zdá tou myšlenkou nadšené.

„Dolů. *Hned.*“ Přísný tón hlasu platil na jeho bratra, dokud Gordiemu nebylo skoro dvanáct. Tentýž tón byl zdrojem pobavení pro jeho mladší sestry. Větve se pohnuly a Rowan se znovu napjal.

Ze stromu se konečně snesl drobný stín a se žuchnutím dopadl na zem, čímž opět vyprovokoval Rowana k nervóznímu poskakování.

Ze země vypadal ten kůň velikánský a ten muž na něm jako obr. Fee si všimla, že muž má oblibu v černé – černý kůň, černý plášť, černé šaty a temný výraz ve tváři.

„Tak to by už stačilo,“ řekl muž přísným hlasem a Fee usoudila, že kůň mu jistě rozuměl, protože přestal poskakovat a jeho mocná kopyta se zastavila jen kousek od její hlavy.

„Dítě, pomalu vstaň a běž od toho koně dál. V opačném případě ti nemohu zaručit, že se ti nic nestane,“ zazněl zase ten přísný hlas.

Fee usoudila, že temný cizinec je zřejmě stále přísný a upjatý, a bylo jí ho upřímně líto. Fee se nadzvedla na rukou a popátku se snažila dostat dál od koně, ale když přenesla váhu na levé lýtko, projela jí prudká bolest.

„Asi jsem se zranila.“

Kůň couvl o několik metrů dál, i když Fee nechápala, jak to jezdec zařídil.

„Co se ti stalo?“

„Mám něco s nohou. Asi jsem špatně dopadla. To je proto, že mám na sobě boty.“

„Boty rozhodně nejsou důvodem zranění.“ Seskočil z koně a prstem v kožené rukavici mu pohrozil. „Zůstaň stát, nebo

z tebe udělám dušené a nakrmím polovinu chudých z far-nosti.“

„Jsi vždy tak přísný?“

Stoupl si nad ni s rukama založenýma v bok. Feeina teta Hester by jistě řekla, že vypadá jako bůh války. Jeho nos byl velký, jako je jistě nos boha války, a jeho oči byly temné, jako oči boha války.

Také byl velký jako bůh války, možná ještě trochu větší než její strýcové, kteří rozhodně nejsou bohové války, spíše bohové laskavosti a dobroty.

Stejně jako její teta Hester.

„Tak ty si myslíš, že jsem přísný, mladá dámo?“

„Ano.“

„Pak tvá slova musím potvrdit.“

Fee se na něho zamračila. Podle přízvuku to byl zatracený Anglán a mluvil neuvěřitelně směšně.

„Co to znamená, že má slova musíš potvrdit?“

„Znamená to, že jsem skutečně přísný. Můžeš chodit?“

Natáhl k ní ruku, velmi velkou ruku v černé rukavici. Fee v jedné knize viděla obrázek, kdy spousta amorků bez kalhot poletovala okolo hejna harpyí a z nebes jim hrozila podobná ruka, akorát že nebyla v černé rukavici.

„Dítě, nemám celý den na to, abych si hrál na dobrotivého Samaritána.“

„Dobrotivý Samaritán byl hodný a hezký. Šel do nebe.“

„Zatímco já jsem se bohužel ocitl ve Skotsku.“ Popadl Fee za předloktí a vytáhl ji na nohy. Učinil tak bez sebemenší námahy, jako by nevážila víc než pírkó.

„Směješ se někdy?“

„Občas, když se ocitnu ve společnosti tichých, dobře vychovaných dětí, tak o tom uvažuji. Zkus na tu nohu došlápnout.“

„Bolí to. Určitě jsem si ublížila, protože mám tak pevně uvázané boty.“

Zamumlal si něco pod vousy, což mohly být nadávky spojené s jeho divným přízvukem, a pak vzal Fee do náruče. „Bohužel mě mé dobré vychování nutí k tomu, abych snášel tvou

společnost v sedle na tak dlouhou dobu, dokud tě neodevzdám do rukou tvých rodičů.“

„Já pojedu na tvém koni?“

„My pojedeme na mém koni. Kdybys byla kluk, nechal bych tě tady, ať se o tebe postará někdo jiný nebo ať se dobelháš domů po svých.“

Možná si z ní dělal jen legraci, z tónu jeho hlasu to bylo těžko poznat. „Ty sis myslel, že jsem kluk?“

„Nevím, proč z toho máš takovou radost. Především si myslím, že jsi otrava, a na tom trvám. Můžeš stát na jedné noze?“

Posadil ji vedle toho prokletého dubu, aby se o něho mohla opřít.

„Potřebovala bych sundat boty.“

Ohrnul svůj velký nos, jako by tady něco páchlo.

„Mám čisté nohy. Teta Hester mě každý večer nutí, abych se koupala, ať už se mi to líbí, či ne.“

Nezdálo se, že by zcela zbytečný výmysl tety Hester cizince nějak vyvedl z míry. Fee uvažovala, jestli vůbec existuje něco, co by ho překvapilo.

Klekl si před ni, ale stejně byl ještě pořád příliš velký. „Chytني se mě za ramena.“

Fee poslechla a zjistila, že jeho ramena jsou stejně tak pevná jako dubové větve. Rozvázal jí botu, ale když se ji snažil stáhnout z nohy, zaúpěla bolestí.

„Noha je celá nateklá a bota opravdu pořádně utažená. Musíme ji vyzout. Tady.“ Stáhl si rukavice a podal jí je. „Do jedné se zakousni tak pevně, abys ji prokousla, a pokud budeš muset, klidně křič. Jsem si jistý, že máš tak silný hlas, že mě klidně připravíš o sluch.“

Vzala si rukavice. Byly teplé a měkké.

„Jsi strýc?“

„Už to tak bude. Tento bolestivý osud mě bohužel neminul.“

„Potvrzuješ to tedy?“

„Přesně tak. Proč?“

„Protože se mě snažíš rozptýlit, což mí strýcové také dělají. Nebudu křičet.“

Na chvíli se na ni podíval a zdálo se, že chce říct něco ne tak upjatého, ale nakonec se sklonil k její noze. „Jak je libo, dámo.“

Pevně sevřela pěsti, dokonce se zakousla do jedné rukavice, poněvadž kotník bolel tak příšerně, že předpokládala, že sundat botu z nohy způsobí bolest větší, než bude schopná snést.

Opravdu nekřičela ani neprokousla rukavici, která chutnala jako koňské oštěže, protože dříve, než vůbec mohla otevřít ústa a nabrat dech, bota byla z nohy dole.

„Zřejmě budeš chtít sundat i tu druhou.“

„Jak ten kotník vypadá? Je hodně nateklý?“

„Jen trochu. Zřejmě ještě trochu oteče, ale rozhodně to není nic strašného. Stačí na něho přiložit led.“

„Ty jsi kněz?“

„Dobrotivé nebe, nejdříve strýc a teď dokonce kněz? Jak tě to vůbec napadlo?“ Posadil ji do trávy a začal rozvazovat druhou botu.

„Mluvíš tak trochu jako vikář v neděli v kostele, i když v sobotu večer v hospodě mluví úplně stejně jako všichni ostatní. Kdyby se mí strýcové na mě zlobili, teta Hester se mě jistě zastane a přinese mi koláčky a čaj. Možná si se mnou i zahraje karty. Strýcové mě učí, jak podvádět, ale když hrají s nimi, tak trvají na tom, abych hrála čestně.“

„Čest mezi zloději je ve Skotsku vcelku běžná, nepřekvapuje mě to.“ Svázal tkaničky obou bot a pověsil jí je okolo krku.

„Já jsem Skotka.“

Mírně ohrnul rty. Možná takhle to vypadá, když se bůh války usměje.

„Upřímnou lítost. Až na tvé nešťastně zrzavé vlasy, příšerný přízvuk a špínu na tvém obličejích bych to opravdu nepoznal.“ Opět ji vzal do náruče, ale tentokrát ji nesl k Rowanovi, který celou dobu, co se muž potýkal s Feeinou botou, stál poslušně jako beránek.

„Mám krásné vlasy, stejně jako mamka. Taťka říká, že ze mě jednou vyroste opravdová krasavice. A strejdové tvrdí, že už jí jsem.“

„To, jaká jsi, je impertinentní a nevhodné, i když je pravda, že za své vlasy nemůžeš. Tak pojď nahoru.“ Posadil ji do sedla a přidržel ji v pase, dokud nezískala rovnováhu.

„Ach, tohle je skvělé dobrodružství. Mohu držet opratě?“

„Rozhodně ne. Nakloň se dopředu.“

V jediném okamžiku se ocitl za ní. Létající Rowan byl dokonce vyšší než hřebec strýce Iana a skoro tak široký jako tažný koně. Všechno to bylo tak vzrušující.

Pobídl koně kupředu. „Kam vlastně jedeme, dítě?“

Fee vnímala každý jeho pohyb a cítila, jak komunikuje s koněm bez jediného slova.

„Dítě?“

„Tudy.“ Zvedla ruku a ukázal směr, kde stál jejich dům. „Pokud pojedeme přes pastviny, je to mnohem kratší než po cestě.“

„Kolik ohrad budeme muset zdolat?“

„Spoustu. Papá má totiž spoustu dobytka.“

„Zahrnuje tvá výchova i umění jezdeckví?“

Vlastně nemluvil jako kněz. Mluvil jako někdo, koho Fee ještě nikdy v životě neslyšela. Jeho hlas zněl přísně, ale podivným způsobem krásně. „Nevím, co to je umění jezdeckví.“

„Jezdíš na koni?“ Mluvil pomalu, jako by Fee byla hloupá. Měla sto chutí se ohnat a praštit ho loktem do žeber, i když by to zřejmě bolelo více ji než jeho.

„Nemám svého poníka, ale mí strýcové mě často nechají jezdit na jejich koních.“

„Dobře. Teď se pevně chytni hřívy a nepišti.“

Znovu ji svou obrovskou rukou chytil v pase a pobídl koně do cvalu. Vítr cuchal Fee vlasy a bylo těžké nepišťet radostí.

„Drž se pevně.“ Muž se naklonil dopředu, takže Fee se musela také sklonit. Kůň teď už běžel tryskem, náhle se odrazil a oni letěli vzduchem nad kamennou ohradou.

Bylo to *úchvatné*. Jedinečné. Fee nic takového ještě nikdy nezažila.

„Ještě jednou!“ křičela přes rameno, zatímco kuň se blížil k druhé ohradě.

Zdolali další tři, běželi přímo uprostřed pastvin a nechali za sebou dobytek udiveně přežvykující trávu.

Když muž zpomalil koně a nechal ho jít krokem, naklonila se dopředu a poplácala zvíře po šíji. „Dobrá práce, Létaující Rowane! Něco takového jsem ještě neviděla. Všem o tobě řeknu a budu pět jen samou chválu.“ Fee volně přešla do gaelštiny, příliš vzrušená a šťastná na to, aby koně chválila tak nudným jazykem, jako je angličtina.

Ucítila, jak se mužova pevná hrud' nepatrně napjala, a tak zmlkla.

„Mamka říká, že mluvit gaelsky před někým, kdo mi nemůže rozumět, je neslušné.“

„Souhlasím. Tohle je tvůj domov?“

„Žiju tady. I teta Hester tady žije, ale mamka a taťka jsou teď pryč.“

„Myslím, že teď už to dojdeš.“

Pozoroval panské sídlo a mračil se, jako by to nebyl nejhezčí dům na světě.

„Támhle je teta Hester. Myslím, že by ti chtěla poděkovat.“

Fee ucítila, jak Rowanův pán ztuhl a náhle celý znehybněl. Znehybněl i kuň pod nimi, jako by muž a zvíře byli jedno. Výraz ve tváři tety Hester rozhodně nenaznačoval, že by mu chtěla poděkovat tak, jak tvrdila Fee.

Rozlícená žena se k nim rychle přibližovala jako divoká vichřice. Tye cítil, jak se dítě napjalo a jeho drobná kostnatá ramena se napřímila.

Divoká vichřice měla blond vlasy vyčesané do vysokého drdolu. Výškou účesu zřejmě chtěla nahradit svou drobnou postavu. Lem staromódních modrých šatů byl celý urousaný od bláta, a jak se k nim rychle blížila, hlasitě pleskal o vycházkové boty.

Vždy měl rád šustot dámských spodniček, který muže varoval – a dával mu podnět k přemýšlení.

„Přeji vám hezký den.“ Ze sedla kývl hlavou na pozdrav. „Spathfoy, k vašim službám.“

Jakási perverzní touha zjistit, co udělá, ho přikovala do sedla, z něhož na ni hleděl z úctyhodné výšky.

„Hester Danielsová.“ Letmo se uklonila a pak zařala pěsti a založila je v bok. „Fiono Urshulo MacGregorová, co mám s tebou dělat? Tentokrát jsi byla kde? A co se stalo, že tě naprosto cizí muž musel přivézt domů v sedle svého koně, přičemž jste jeli přes pastviny jako šílení a přeskakovali jste ohrady? Proč máš tak rozcuchané vlasy a...“ Dáma se zarazila a zhluboka se nadechla. „A proč máš boty okolo krku? Co jsem ti říkala o běhání bez bot, zvláště když jsi v blízkosti koně a když si *jistě* pamatuješ, že jíme vždy v přesnou hodinu jako civilizovaní lidé, a *co* asi tak očekáváš, že o tvém posledním nerozvážném kousku řeknu tvé matce?“

Když se konečně odmlčela, Tye byl zaskočen faktem, že se oči vášnivé ženy leskly slzami.

„Je mi to líto,“ řekla dívka a sklopila hlavu. „Byla jsem navštívit dub, to je celé, a bylo tak krásně, že jsem si v koruně stromů musela zazpívat. Pak jsem skočila dolů, ale špatně jsem dopadla. Tenhle pán jel náhodou okolo na Létajícím Rowanovi a řekl, že mě odveze domů. Bylo to, jako bychom opravdu letěli, že ano, pane?“

Otočila se dozadu a prosebně na něho pohlédla velkýma zelenýma očima. Tye se najednou cítil tak nějak nesvůj.

„Tak nějak to bylo,“ řekl Tye a pohladil dítě po vlasech. „Myslím, že to byla ta nejhezčí a nejupřímnější omluva, jakou jsem kdy slyšel. To dítě rozhodně nemůže za to, že když se můj kůň ocitne pod zpívajícím stromem, začne tak trochu jančit. Pokud by se měl někdo omluvit, pak je to Rowan.“

Nebyla to právě nejzdvořilejší řeč, ale rozhněvanou dámu rozhodně zklidnila. Ruce svésila podél těla, bezradně si povzdechla a její výraz poněkud ztratil na své bouřlivosti. „Tak už pojď dolů, Fee.“

„Vyvrtla si kotník,“ řekl Tye a seskočil dolů. Potěšilo ho, že i když stál na zemi, byl stále značně vyšší než slečna Danielsová, jenže on byl obvykle vyšší než všichni ostatní. „Rád bych ji zanesl domů, kde by bylo vhodné přiložit na kotník led.“

Dřív než mohla slečna Danielsová zavolat na sluhu, Tye sundal Fionu ze sedla a držel ji v náruči. Ta se ho poslušně chytla okolo krku a dívala se na Hester těma svýma velkýma zelenýma očima. Podkoní se zatím ujal Rowana.

Přesně takové oči měl i Gordie, ačkoliv nevinnost v dívčině pohledu byla mnohem upřímnější než v pohledu muže.

„Pokud vám to nevadí,“ řekla slečna Danielsová. „Budu vám vděčná. Sama bych ji neunesla. Fee je už dost velká.“

„Chtěla říct, že jsem těžká.“

„Jsi jako peříčko.“ Přehodil si ji přes rameno jako pytel brambor. „Vedte mě, madam. Pro peříčko to musí být trochu nepohodlné.“

Dítě nic nenamítalo, což bylo zvláštní. Pevně se drželo muže okolo krku, tvář přitisknutou k jeho šíji. „Líbí se mi být peříčkem. Zpívají peříčka?“

„Tohle určitě,“ řekl Tye. „A taky pořád mluví.“

„Protože člověk musí mluvit, jinak by o něm nikdo nic nevěděl. Snažím se jen o malou zdvořilostní konverzaci. Existuje něco jako velká zdvořilostní konverzace?“

Když jí nikdo neodpovídal, nešťastně si povzdechla. Tye následoval slečnu Danielsovou do domu. Jednalo se o úhledný tudorovský panský dům postavený do typického tvaru písme-ne E obklopený zahradami hýřícími pestrými květinami, přičemž květiny kvetly i v truhlících v každém okně. Vysoká okna se v slunečním svitu leskla čistotou, šterkem sypaná pěšina byla řádně uhrabaná a terasa pečlivě zametená.

Což nebylo právě to, co Tye očekával. Ne že by byl zklamán.

„Doufám, že jsme vám nezpůsobily velké potíže,“ řekla slečna Danielsová, když uvedla Tye do útulné knihovny. „Ihned zazvoním pro občerstvení.“

„Dostanu také občerstvení?“ zeptalo se dítě.

Slečna Danielsová se zamračeně podívala na dívku, která visela na mužově zádech jako malá opička. „Utekla jsi ven ještě před snídaní a na oběd ses jaksi nedostavila, Fee, tudíž se není co divit, že máš hlad. Ale to neznamená, že se nacpeš koláčků a nebudeš večerět.“

„Dám si jen jeden obložený chlebíček, teto Hester. Prosím.“

Tye si dovedl představit, jak dítě na jeho zádech koulí očima a taky jaký musí mít hlad.

„Klidně si můžeme dát čaj tady v knihovně,“ navrhl a posadil dítě na pohovku. „Je tady příjemně a taky tu je krásný výhled na zahradu.“

„Dobře tedy.“ Slečna Danielsová odešla ke dveřím, kde mluvila se sluhou.

Tye se rozhlédl kolem sebe, přisunul před Fionu židli a dal na ni podušku. „Musíš mít nohu kousek výš, dítě. Takhle ti tolik neoteče.“

„Ale to pak bude vypadat, že se mi nic nestalo.“

„Copak se toho nestalo dost, dítě? Nepřišla jsi na oběd, rozlobila jsi svou tetu a celý den ses kdesi potulovala. Měla by ses zatraceně stydět!“

Dobrotivý bože, on mluví jako její otec.

„Neměl bys klít.“

„Neměl bych...“ Zavřel pusu. To drzé a otravné dítě má nakonec pravdu. „Omlouvám se. Byl jsem rozrušený.“

„To jsi nebyl.“ Popadla černo-zelený tartan, který byl přehozený přes pohovku. „Teta mi řekla, že muži taková slova používají, aby si ulevili. Já je taky někdy používám, ale ne ve společnosti.“

Ohromeně hleděl na dítě, které ho probodávalo svýma zelenýma očima dospělé ženy.

Mrkla na něho. „Bude to naše tajemství.“

„Čaj bude za chvíli,“ řekla slečna Danielsová, když se k nim opět přidala. „Neposadíte se, pane Spathfoyi?“

Tyeovi bylo jasné, že mluví s Angličankou. Neprozradila jí jen její neznalost skotského titulu, ale především bezchybná výslovnost a zdvořilé způsoby.

„Omlouvám se, slečno Danielsová, ale jsem *hrabě* Spathfof.“ Čekal, jak bude reagovat na své faux pas.

„Omlouvám se, lorde. Posadíme se?“

Žádné začervenání, žádné rozpačité koktání ani pokárání, že se řádně nepředstavil.

Jelikož neměl na výběr, Tye se posadil do křesla naproti pohovce, kde odpočívala dáma Zpívající strom. Slečna Danielsová se posadila do druhého křesla a podívala se na svou neteř. „Rozhodně budu muset napsat strýci Ianovi, Fee. On se spojí s tvou matkou a otcem.“

„Přijedou domů, aby se přesvědčili, zda žiju?“

„Vrátí se domů, až dokončí svou cestu. Sama víš, že na svatební cestu až dosud neměli čas, tak jim ji nebudeme kazit.“ Šlehla po dítěti významným pohledem, jako by jí chtěla připomenout, že před cizími lidmi se s ní nemá dohadovat.

Ačkoliv Tyee by pobavilo vidět ty dvě, jak se do sebe pustí. Rozhodně by vsadil na Fee. „Kam odjeli?“ zeptal se, předešším aby přerušil nastalé ticho.

„Snad všude,“ řekla Fiona a dramaticky si povzdechla. „Nejdříve do Paříže, pak do Berlína, Mnichova, Vídně, do Benátek, Florencie a do Říma. Pak ještě Madrid a Lisabon a pak se snad vrátí domů. Jednou jsem měla kočku, která se jmenovala Florencie. Utekla mi s kocourem jménem Beowulf.“

„To je hezká cesta.“ A docela se hodí Tyeovým plánům.

„Mary Fran a Matthew se vzali už před rokem,“ vysvětlovala slečna Danielsová. „Jejich první prioritou bylo založit si domov poblíž Maryiny rodiny, takže svatební cestu na rok odložili. Teď odjeli do Evropy a já jsem jim slíbila, že prozatím dohlédnu na Fionu.“

Usmála se na něho a Tye pochopil, že se ocitl ve společnosti chudé příbuzné. Slečna Danielsová byla mladá, hezká, ale na prsteníčku levé ruky neviděl žádný prstýnek. Dle všech zvyklostí by teď měla být v Londýně a snažit se ulovit vhodného muže.

Místo toho byla tady v Aberdeenshiru a marnila své mládí s dítětem, které loží po stromech a zpívá. Skutečně neradostný

osud, ale ženy bez majetku byly odkázány na milost své rodiny.

„Píšeš svým rodičům, Fiono?“ Otázku položil dívce, ačkoli vést konverzaci s dětmi nebylo jeho silnou stránkou.

„Píšu jim každý druhý den. Teta Hester tvrdí, že si tím procvičím rukopis.“ Zadívala se na zraněnou nohu. „Je mi po nich smutno.“

Tak otevřené přiznání v Tyeovi probudilo nevíтанou touhu dítě utěšit. Velice nevíтанou.

„Musíš si najít nějakou zábavu,“ řekla slečna Danielsová. „Těch pár týdnů uteče jak voda a oni budu zase zpátky.“

„A na Vánoce budeme mít miminko!“ vykřiklo dítě nadšeně. Naráz zmizel všechen smutek a vystřídala ho radost ze sourozence. „Doufám, že to bude kluk, abych ho mohla naučit rybařit a dělat koláčky z bláta.“

„Fiono.“ Slečna Danielsová položila na ty tři slabiky značný důraz a Tye spatřil, jak mladá dáma celá zrudla rozpaky, což bylo skoro stejně tak zajímavé jako zjištění, že Fionina matka je opět v jiném stavu.

Po roce manželství se není co divit. Otěhotnět pro tu ženu nebylo vůbec těžké. Než Tye mohl rozvinout toto téma, přišel sluha s tácem. Slečna Danielsová se právě pustila do výčtu knih, které by si Fiona mohla přečíst, než se jí zahojí vyvrtnutý kotník. Pak se objevila služebná s mísou plnou ledu a s ručníkem. Slečna Danielsová se odmlčela a soustředila se na ošetření dítěte. Tye využil chvíli klidu, aby ucpal nezbednou díru ve svém žaludku několika obloženými chleby se šunkou a sýrem a talířem plným výtečných čajových koláčků.

„Máte skvělý apetit, lorde.“

Zarazil se nad posledním čokoládovým koláčkem a zvažoval, zda se v hlase slečny Danielsové zračí pobavení nebo výtka. Držela v ruce jeden čajový koláček a nepatrně z něho uždibovala. Zatímco ji pozoroval, v rohu jejích úst se objevila růžová špička jazyka, aby ze rtů slízla drobek bílé cukrové polevy.

„Za to může zdravé venkovské ovzduší a dlouhá jízda. Jsem na cestě už několik dní.“ Upřeně zíral na její rty a pomyslel si, že zdravé venkovské ovzduší zřejmě nemá vliv jen na jeho žaludek.

„Byl jsi někdy ve Florencii?“ zeptalo se dítě, které sáhlo po dalším obloženém chlebu. Podíval se na ni a uviděl, že si je dobře vědoma porušení svého slibu jen jednoho chlebu.

„Ano, byl jsem ve Florencii, i když už je to dávno. Krásné město, ačkoliv poněkud horké.“ A taky trochu rušné, tak jako většina velkých evropských měst, včetně starého dobrého Londýna.

„Můj strýc Asher je v Kanadě.“ Dítě se s chutí zakouslo do svého druhého chleba. „Odjel ještě dřív, než jsem se narodila, ale stejně ho mám ráda. Mí strýcové jsou ti nejlepší.“

Dítě bylo naprosto upřímné, a než si slečna Danielsová mohla ze rtů znovu slíznout cukrovou polevu a než se Fee mohla pustit do třetího chleba, Tye si pomyslel, že to je jediná otevřenost, které se mu zřejmě dostane, a že to už je hodně dávno, kdy sám byl k někomu takto přímočarý.

„Tví strýcové jsou nejlepší?“

Fee horečně přikývla. „Ti úplně nejlepší. Zvláště strýc Ian, protože ten se o nás o všechny stará a je hrabě, ale všichni mí strýcové jsou skvělí.“

„Je skvělé, že to takto cítíš, protože já patřím mezi ně.“

Hester jejich hosta považovala za Skota, zřejmě díky jeho výšce. Byl temný se svalnatou postavou vikinských předků.

Rovněž se oblékal jako Skot, pohodlně a nedbale, přiměřeně své výšce. Když ho uviděla, jak s Fee přijíždí přes pastviny a přeskakuje kamenné ohrady, nejdříve si myslela, že je přijel navštívit Ian a dopřává své neteři dávku dobrodružství.

Ale pak promluvil a ten hlas... Spathfoy ji svým hlasem dokonale ohromil. Byl v něm znát vliv anglické školy, ale také se v něm odrážel zvláštní zpěvavý přízvuk. Něco podmanivého, jako přízvuk cizince. Hester by jeho hlas mohla poslouchat jako ukolébavku.

Až na to, že formuloval slova, a ne písňe. A taky že právě řekl něco podivného.

„Zřejmě jsem vám nerozuměla, lorde. Opravdu jste právě řekl, že jste Fionin strýc?“

„Ano. Jsem starší bratr Fionina zesnulého otce a jsem velmi potěšen, že se mohu seznámit se svou neterí.“

Ten velký muž lže. Možná ne o tom, že je Fionin strýc, ale že je potěšen, že se s ní může seznámit. Nicméně jeho hlas zněl krásně i tehdy, když lhal. A taky udělal dobrou věc, protože když se Fiona zranila, dovezl ji domů. Je však velký rozdíl pomoci někomu jen tak z laskavosti, nebo ze zřetelnosti.

„Nebýt toho, že je Fiona indisponována, jistě by se uklonila. Nepředpokládám, že jste jel jen tak kolem a náhodou narazil na svou příbuznou?“

Fiona se napřímila. „Své strýce já dobře znám, ale tebe ne.“

„Zřejmě jsem se měl o svou neter zajímat již dříve, ale žiji v Londýně, což je trochu z ruky.“ Když hovořil, díval se přímo na Fionu. Hester si uvědomila, že v tom je část jeho... ne, šarmu ne. Rozhodně nebyl šarmantní, ale podivně přitažlivý. Měl mechově zelené oči s dlouhými tmavými řasami, v nichž probleskovaly zlaté jiskřičky. A jeho hlas, ten byl na něm zřejmě nejpřitažlivější.

„Ale teď jste tady,“ řekla Hester, i když si přála, aby tomu tak nebylo, což na ní zřejmě bylo znát.

Fiona se podívala na svého strýce. „Proč jsi přijel?“

Na malou chvíli se v zelených očích něco zablesklo, snad netrpělivost, možná rozmrzelost. Nebo také údiv, že malá dívka v přítomnosti svého titulovaného strýce jen mlčky nesedí v koutku a nečeká, co se bude dít.

„Očividně zde došlo k nedorozumění. Psal jsem o svém zámečku lordu Altsaxovi, ale ten je zřejmě se svou paní na cestách. Proto se při nejbližší příležitosti obrátím na lorda Balfoura.“

„Papá titul nepoužívá.“ Fee se mračila a Hester by zajímalo, co se dítěti honí hlavičkou.